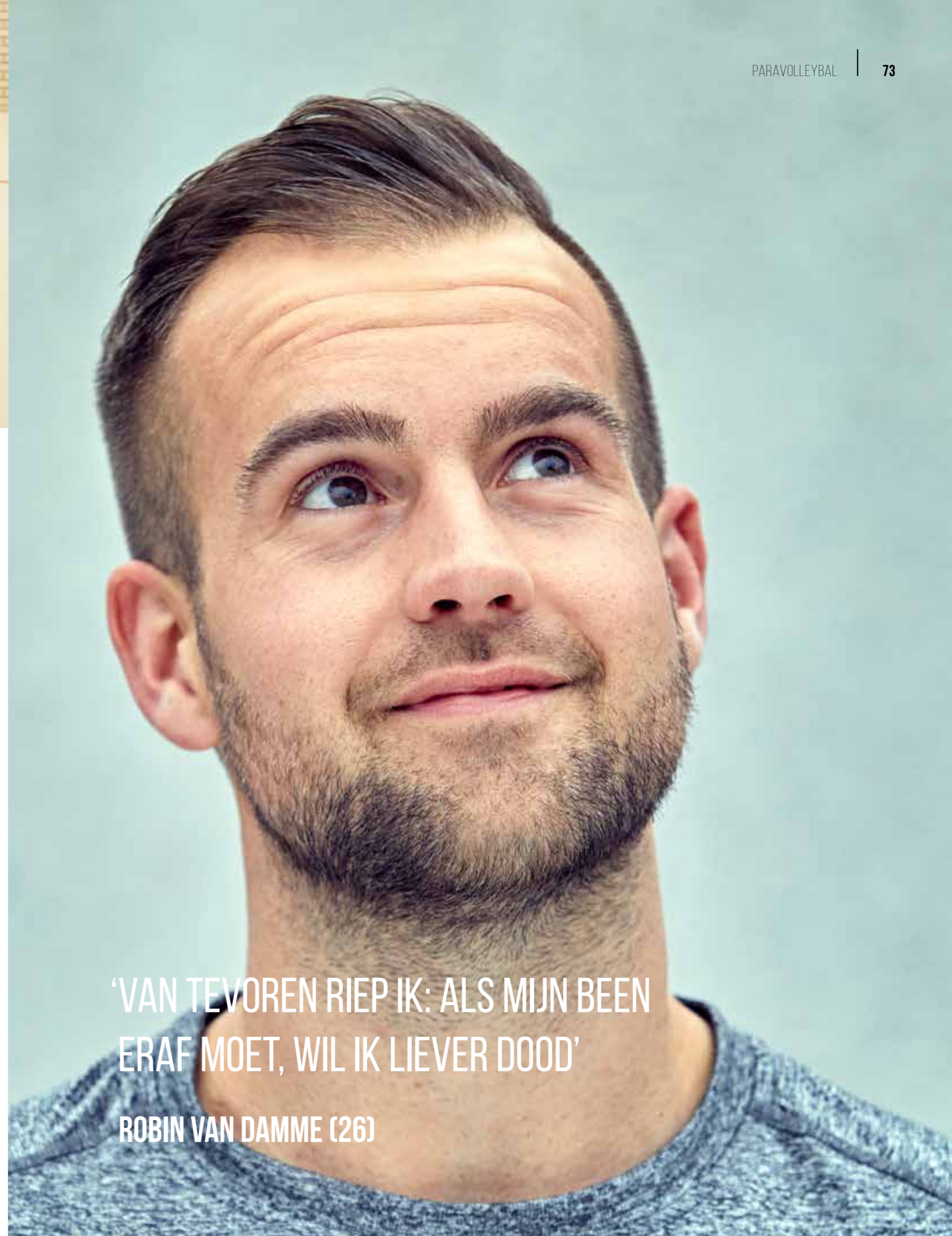

“Mijn leven veranderde voorgoed op m'n zestiende. Ik voetbalde, was keeper, tot ik ineens enorm last van mijn enkel kreeg. Er groeide een rare bult op. Toen zelfs een simpel duurlooptje op de training niet lukte vanwege de pijn, ging ik naar de huisarts. 'Je voetbalschoenen zijn te klein,' zei zij. Maar de bult werd groter, kleurde paars en zwart, en begon steeds meer pijn te doen. Mijn moeder vertrouwde het niet en nam me mee naar het ziekenhuis. En ja, hoor: slecht nieuws, ik had een bacterie of botkanker. Welke van de twee, zou ik na een week horen. Het bleek botkanker. De artsen zeiden dat ik vijftig procent kans had op overleven en dat ik onder meer onvruchtbaar en kaal kon worden van de chemotherapie. Van tevoren riep ik: als mijn been eraf moet, wil ik liever dood. Een been besparende operatie had gekund, maar de kans dat de kanker zich in mijn lichaam zou verspreiden was daarmee te groot. Bovendien kon ik mijn been dan niet meer gebruiken. Met een prothese zou ik nog alles kunnen doen. Uiteindelijk zei ik: haal alsjeblieft dat been eraf. Achteraf ben ik blij dat het botkanker was en geen bacterie. Bij een bacterie wordt er vaak meer van je lichaam weggevreten, nu was het alleen mijn linker onderbeen. Na achttien chemokuren en een amputatie begon het revalideren. Ik had twee doelen: ik wilde weer kunnen voetballen én ik wilde weer achter de meiden aan, dat was wat m'n

vrienden deden. Het goed leren bewegen met mijn prothese heeft veel bloed, zweet en tranen gekost. Maar het lukte: ik kwam terug op het voetbalveld, keepte weer, tussen mijn valide teamgenoten. Tot ik tijdens een wedstrijd in elkaar werd geschopt. Een jongen kwam met een gestrekt been op me ingegleden. Ik zei er wat van, maar voor ik er erg in had, trapte hij met een paar van zijn teamgenoten op me in. Het gevolg was een hersenschudding. De jongens zijn weliswaar aangehouden door de politie, maar ik dacht: ik kap met voetballen. Op een paralympische talentendag op Papendal kwam ik in aanraking met atletiek. Ik dacht altijd dat paralympische sport geen topsport was, tot ik het van dichtbij meemaakte. Ik vond een nieuwe passie: speerwerpen. Niet veel later belde de bondcoach en vroeg me fulltime op Papendal te komen trainen. Vier jaar lang zat ik in het Nederlandse team met één doel: de Paralympische Spelen in 2016 in Rio. Helaas had ik te veel problemen aan mijn stomp. Ik ben in die tijd wel twaalf keer onder het mes geweest. Dan moest er weer een abces worden weggehaald of een bloedvat weg worden gesneden. Door al die blessures haalde ik nooit een EK of WK en viel ook m'n paralympische droom in duigen. Ik was ongelukkig, wilde weer plezier in het sporten hebben en fanatiek en ongedwongen kunnen trainen. Toen ik op een paralympische talentendag zitvolleybal probeerde, was ik

meteen verkocht. In de atletiek moet het allemaal samenvallen in een paar seconden, dat is bij mij helaas nooit gelukt. Bij atletiek is wedstrijdspanning soms lastig omdat je maar een paar kansen krijgt. Nu, als ik een keer een bal uitsla, komen er nog veel meer kansen. En tijdens het zitvolleyballen heb ik mijn prothese niet om, dus ik heb geen last van mijn stomp. Vorig jaar speelde ik mijn eerste EK. Ik begon op de bank, maar mocht wel iedere wedstrijd invallen. Tijdens de laatste wedstrijd kreeg ik een basisplek en na het laatste fluitsignaal barstte ik in huilen uit. Al die jaren had ik er zo hard voor gewerkt, eindelijk was het gelukt om op een groot toernooi te staan. Ik kijk enorm uit naar het WK deze zomer. En natuurlijk gaan we voor dat grote doel: kwalificatie voor de Paralympische Spelen. In juni ben ik tien jaar kankervrij. Bang dat de ziekte terugkeert, ben ik niet, nooit geweest ook. Ik durf te stellen dat ik nu een gelukkiger leven leid, dan wanneer ik niet ziek was geworden. Ik heb pittige momenten gehad na de amputatie, maar de ziekte heeft me ook veel gebracht: ik ben ruim twee jaar geleden een eigen bedrijf begonnen, namelijk Robin van Damme Bootcamp & PT. Ik ben nu veel meer met m'n lichaam bezig dan vroeger, ben fitter en beweeglijker dan ooit. Als me niks was overkomen, denk ik niet dat ik die passie voor mijn sport had gehad. Of het me ook gelukt is om weer achter de vrouwen aan te gaan? Absoluut!”

‘VAN TEVOREN RIEP IK: ALS MIJN BEEN ERAF MOET, WIL IK LIEVER DOOD’

ROBIN VAN DAMME (26)